א]אלא לאו בחד וקתני כי אין ב] מכחישן מהימן שמע מינה: א"ר מאיר קל וחומר כו': ג]איבעיא להו מ"ט דרבנן ד] א)משום דאדם נאמן על עצמו יותר ממאה איש או דלמא משום דאמרינן אמיגו דאי בעי אמר מזיד הייתי פטור כי אמר נמי לא אכלתי מהימן ופטור ה]ומאי נפקא מינה למיפשט מינה לטומאה דאי אמרת טעמייהו דרבנן משום דאדם נאמן על עצמו יותר ממאה איש ו] ל"ש טומאה חדשה ול"ש טומאה ישנה ואי אמרת ז] טעמיהון דרבנן משום דאמר מיגו היא (א) ח] פטרי ליה רבנן ט] אבל מטומאה חדשה מחייב מ"ט טומאה ישנה מיגו דאי בעי אמר טבלתי פטור כי אמר נמי לא נטמאתי פטור דאיכא למימר מאי לא נטמאתי דקאמר י] לא עמדתי בטומאתי אלא טבלתי אבל טומאה חדשה מחייב מ"ט דכי אמר נמי טבלתי מחייב דאמרו ליה עדים השתא נטמאת יא] מאי ת"ש באמר לו עד אחד נטמאת והוא אומר לא נטמאתי פטור יכול אפילו שנים א"ר מאיר ק"ו אם הביאוהו שנים יב] למיתה חמורה לא יביאוהו לידי קרבן הקל וחכ"א אדם נאמן על עצמו יותר ממאה איש ש"מ טעמייהו דרבנן משום יג] דאמרי אדם נאמן על עצמו יותר ממאה איש א"ר אמי לעולם (ב) יד] טעמא דרבנן במשום דאמרינן מיגו והכי קתני מתוך שאם רצה לומר לא טו] עמדתי בטומאתי פטור הילכך אדם נאמן על עצמו יותר ממאה איש טז] אי הכי היינו חלב מהו דתימא (ג) אכלתי חלב קמתריץ דבוריה לא אכלתי שוגג אלא מזיד אבל נטמאת והוא אומר לא נטמאתי אימא לא קמתריץ דבוריה יז] קמ"ל הכא נמי לא עמדתי בטומאתי יח] אבל טבלתי ת"ש 1 והתודה מודה (ד) בדברים חייב אין מודה בדברים פטור א"ל עד אחד נטמאת והוא אומר לא נטמאתי פטור יכול אפילו שנים יט] מכחישין א"ר מאיר אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה לא יביאוהו לידי קרבן הקל ר' יהודה אומר נאמן אדם על עצמו יותר ממאה איש דומודים חכמים לר"י בחלבין ובביאת מקדש אבל בטומאה לא מודו לי' במאי עסקינן אילימא בטומאה

רש"י

אדם נאמן על עצמו. בדברים שיש בהם כפרה לא מימנע לאיתויי חטאת להתכפר נגד קונו: **מיגו דאי בעי כו'.** אם היה רוצה לשקר יכול לומר מזיד הייתי ומה שאמרתי לא אכלתי לא אכלתי שוגג אלא מזיד: **לטומאה.** כגון אמרו לו נטמאת ומיד באת למקדש כא]: **טומאה ישנה.** אתמול נטמאת והיום נכנסת: **טומאה חדשה.** ליכא משום מיגו דטבלתי ליכא למימר דהאמרו לו בשעת טומאה נכנסת ואי נמי טבלת לא העריב שמשך וטבול יום הנכנס למקדש בשוגג חייב חטאת כדאמר במנחות בהקומץ רבה (דף כז:) מחוסר כיפורים שנכנס למקדש חייב חטאת ואין צריך לומר טבול יום וליכא למימר נמי (ה) מזיד כב] דבעי' דליתרץ דיבוריה ואי הוה אמר להו לא נכנסתי הוה מתרץ דיבוריה לא נכנסתי שוגג אלא מזיד אבל כיון דאמר להו לא נטמאתי כי אמר נמי לא נטמאתי שוגג אלא מזיד לא מיפטר מקרבן דטומאה לא איכפת לן אי שוגג אי מזיד כג] הוה דביאת מקדש הואי שוגג: **נטמאת.** ובאת למקדש: **פטור.** כדאמר לקמן והתודה מודה בדבר חייב שאינו מודה בדבר פטור: **לעולם טעמייהו דרבנן משום מיגו.** ובטומאה ישנה הוא דפליגי. והכי קתני גרסינן: **א"ה.** (ו) גבי טומאה בהא פליגי דר' מאיר לית ליה מיגו ורבנן אית להו מיגו היינו חלב דמתני' ותרתי למה לי: **אכלת חלב.** אית להו לרבנן מיגו משום דמתריץ דיבוריה כו' אבל טומאה דליכא למימר לא נטמאתי שוגג אלא מזיד אימא לא מיתריץ דיבוריה קמ"ל דמיתריץ בגוונא אחריתי לא עמדתי בטומאתי: **והתודה.** אשר חטא עליה גבי טומאת מקדש כתיב בויקרא: **מודים חכמים לר' יהודה.** ופליגי אדר"מ בחלבין כגון אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי ובביאת מקדש אמרו לו נכנסת למקדש טמא והוא אומר לא נכנסתי כד]: **אבל בטומאה.** כה] כגון היכא דאמר לא נטמאתי לא מודו ליה ולא סבירא להו דפטור כו]. אלמא טעמייהו דרבנן משום מיגו דמיתריץ דיבוריה כגון לא עשיתי שוגג אלא מזיד כז] אבל גבי לא נטמאתי דליכא למימר לא נטמאתי גלא מודו לר' יהודה ואיפשיט בעיין דטעמא משום מיגו (ז) ותו לא מידי כח]: דוקפריך הש"ס **במאי.** טומאה עסקינן דליכא מיגו אי בטומאה ישנה האיכא מיגו ואמאי לא מודו ליה בישנה: ה**אמר רבינא לעולם** כט]. היכא ישנה דלית בה מיגו וכגון דאמרו לו נטמאת אתמול ואכלת היום קדשים דהיינו טומאת הגוף ל] ומתחייבת חטאת והוא אומר לא נטמאתי ואכחשינהו בין באכילה בין בנגיעה דלא אכל ולא נגע קדשים בטומאה לא] ואי הדר ואמר השתא לא נטמאתי דקא אמינא לא עמדתי בטומאה (ח) לב] לא קמכוין אלא למיפטר מקרבן לג] (לא) ומאכילה דאית בה קרבן מכחיש להו לד] מנגיעה לא מכחיש להו ואיתכחש דיבוריה קמא בטומאת מגע: ו ל"א **מודים חכמים לר"י בחלבין ובביאת מקדש.** דשייך בהו קרבן אבל בטומאה גרידתא בלא ביאת מקדש לה] דליכא קרבן לא מודו ליה (ט): ז **בטומאה.** ונגע בטהרות: **ובמאי עסקינן אי בטומאה ישנה כו'.** אלא מדפסיק ותני דלא מודו ליה בשום טומאה שמע מינה טעמא לאו משום מיגו דהא

תוספות

אלא לאו בחד לו] וקתני כי אין מכחיש מהימן ש"מ. אבל אי מכחיש לא מהימן ור"ל ע"כ שאמר איני יודע דאי אמר בהדיא לא אכלתי פשיטא דפטור דעד אחד אינו קם רק לשבועה כדפרישית במתניתין: **או** דלמא טעמייהו דרבנן משום מיגו דאי בעי אמר מזיד הייתי וכו'. משמע לפום ריהטא שהוא נאמן מטעם מיגו שיכול לומר מזיד (אני) לז] הייתי וקשה שהרי מיגו במקום עדים הוא דיש עדים שאכל והוא אמר לא אכלתי וא"כ (י) מהימנא ליה במקום עדים מכח מיגו ואמרינן בב"מ (דף פא:) מיגו במקום עדים לא אמרינן גבי ההיא דלא תיזיל באורחא דנהר פקוד זיל באורחא דנרש ותו אין זה מיגו דלא משוי איניש נפשיה רשיעא כדאמרינן לח] (קדושין דף נ.) גבי ההיא הבא מן החלון והביא לו מן הדלוסקמא לט] (והביא לו) אע"פ שאומר בעל הבית לא היה בלבי מזה אלא מזה בעל הבית כו' דדברים שבלב אינן דברים מ] והתם מוכח ליה ופריך ודלמא למיפטר נפשיה מקרבן קאמר ומשני דא"כ הוה אמר מזיד הייתי ופריך והא לא משוי איניש נפשיה מא] רשיעא לכך יש לומר דהא דנאמן הכא (כ) דמיתריץ דיבוריה דאיכא למימר הא דאמר לא אכלתי רוצה לומר לא אכלתי שוגג אלא מזיד והכי פירושא מיגו דאי בעי אמר מזיד הייתי פטור השתא נמי מה שאמר לא אכלתי כך רצה לומר והכי מתרצינן מילתיה דבהכי היה דעתו ואף על גב דלא משוי איניש נפשיה רשיעא כדאמר (סנהדרין דף ט:) גבי פלוני רבעני דאינו נאמן משום דאין אדם משים עצמו רשע היינו ליפסל נפשיה לא מהימן אבל אי אמר מזיד אכלתי חלב מהימן מב] ח) דאומר מתכוין לטובה שאינו רוצה להביא חולין בעזרה וא"ת ונישייליה אם היה דעתו לכך מג] ויש לומר דאפי' הדר אמר הכי לא אכלתי שוגג אלא מזיד כיון שלא אמר כך באותה שעה מחייב ר"מ והכי איתא בתורת כהנים אומר ר' מאיר אם בתחלה אומר מזיד הייתי שומעין לו אבל אם היה דן עמהם כל היום מד] שאומר לא אכלתי ולא אמר יותר ואפילו אומר אח"כ לא אכלתי שוגג אלא מזיד חייב וא"ת היאך מחייב ר' מאיר והאמר לא אכלתי ובע"כ לא יביא חטאת כדאמר ב"ק (דף מ.) א] חייבי חטאות אין ממשכנין אותן וי"ל ט) דהתם מיירי כשאמר דלא ניחא ליה בכפרה אבל האי ניחא ליה בכפרה אלא שהוא סבור להיות פטור ממשכנין אותו:

נפקא מינה לטומאה. וה"נ מצי למימר נפקא מינה היכא שאמר לא אכלתי לא שוגג ולא מזיד: מה] **ומודים** חכמים לר' יהודה בחלבין ובביאת מקדש אבל בטומאה לא מודו דפטור. רש"י פירש שתי לשונות מו] ור"י פירש שיטה אחרת ומודים חכמים לר' יהודה כו' אבל בטומאה לא מודו ליה כמו נטמאת והוא אמר לא נטמאתי ומפרש הש"ס במאי אילימא בטומאה ישנה מ"ש הכא ומ"ש הכא אלא שמע מינה בטומאה חדשה ומשום הכי לא מודו דלא שייך מיגו וטעמייהו דרבנן משום מיגו ודווקא בחלבים מז] ובעריות מודו משום דשייך מיגו אבל בטומאה לא מודו דלא שייך מיגו אבל לר' יהודה דטעמא משום אדם נאמן על כו' פטר הכא והכא ומיפשטא בעיא דטעמייהו דרבנן דפליגי עליה דר"מ הוי מטעם מח] מתרץ דיבוריה כדמשמע הכא ואי רבנן דר"מ היינו רבי יהודה טעמיה משום דאדם נאמן על עצמו ודחי רבינא לעולם אימא לך בטומאה ישנה כלומר מהכא לא מוכח מידי דמצינו למימר דאפילו מט] (ל) ר' יהודה לא מהימנא רק מטעם מיגו והא דפליגי הכא בטומאה ישנה וקאמרי רבנן דחייב כגון דקאמרי עדים אכלת קדשים בטומאת הגוף והוא אמר לא נטמאתי דלא חשבי רבנן דמיתריץ דיבוריה בהא דאמר דר"ל נ] לא עמדתי בטומאתי אלא טבלתי דאי הוה אמר לא אכלתי מצינן למיתרץ דיבוריה שר"ל לא עמדתי בטומאתי אלא טבלתי תחלה אבל כשאומר לא נטמאתי כבר איתכחיש ליה נא] מיגו קמא בטומאת מגע שאמר לא נטמאתי דמשמע לא שוגג ולא מזיד כיון שלא השיב להם על האכילה כמו שאמרו לו והך סוגיא דהכא קשה להא דפר"ק דבבא מציעא (דף ג:) דקאמר לא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מק"ו וקאמר ק"ו ומה פיו כו' ופריך מה לפיו שכן מחייבו קרבן תאמר בעדים שאין מחייבין אותו קרבן ומאי פריך הא דפיו מחייבו קרבן

תוספות אם ירצה יאמר מזיד הייתי. כלומר דלא דמי לעדים המעידים על המיתה שהן גמרו הדברים שהתרו בו ועבר והזיד אבל הני אין גומרין עדותן שלא ידעו אם שוגג היה: **לא** עמדתי בטומאתי. ולר"מ אע"ג דמתרץ דיבוריה לא מהימן דהוי מה לו לשקר במקום עדים והא דאמרינן בכמה דוכתי לכ"ע מגו במקום עדים לא אמרינן היינו במקום שגמרה עדותן כדפרישית בההיא דפרק חזקת הבתים זה אומר של אבותי כו' אמר רבא מה לו לשקר אי בעי אמר מינך כו' אביי אמר [מיגו] במקום עדים לא אמרינן והתם מתרץ דיבוריה דהא דאמר של אבותי דסמיכנא עלייהו כשל אבותי אלא התם הוי עדים גמורים וכן בההוא דאמרינן האומר לא לויתי כאילו אמר לא פרעתי ואינו נאמן במקום שאמרו עדים שלוה ואמאי והא קי"ל המלוה לחבירו בעדים א"ל לפרוע בעדים וליהוי נאמן לומר לא לויתי כלומר לא עמדתי בהלוואה אלא פרעתי אלא התם עדים גמרו לעדותן אבל ריב"א אומר דלא מהימנינן ליה במקום עדים להפסיד חבירו אפילו במתרץ דיבוריה אלא דוקא הכא לפוטרו מקרבן שלא יביא חולין לעזרה ובהכי ניחא ההיא דחזקת הבתים ונראה הא דפליגי רבנן דווקא באומר לא אכלתי אבל אמר שומן אכלתי מודו ליה והכי משמע בתוספתא אך קשה לעיל דאמר נ"מ למפשט לטומאה אמאי לא קאמר לאומר שומן אכלתי דבהא לא שייך מיתריץ דיבוריה ובחלב גופא המ"ל הנפקותא:

עין משפט נר מצוה

ט א מיי' פ"ג מהל' שגגות הלכה א:
י ב ג מיי' שם פי"א הלכה ח:

תורה אור השלם

1. וְהָיָה כִי יֶאְשַׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה וְהִתְוַדָּה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ: ויקרא ה ה

הגהות מהר"י לנדא

א] תוס' ד"ה או דילמא כו' כדאמר חייבי חטאות אין ממשכנין אותן. נ"ב עי' בתוס' ר"ה ו' ע"א ד"ה יקריב:

שיטה מקובצת

א] אלא לאו בחד. ולא שיודיעוהו היינו כי נמי אין מכחישו אלא אומר איני יודע. תוס' אחרות: ב] אין מכחישו מהימן: ג] עי' בחדושין: ד] משום דאדם נאמן על עצמו במידי דכפרה. תוס' אחרות: ה] עי' בחדושין: ו] איש אפילו טומאה נמי אדם נאמן על עצמו ולא שנא: ז] ואי אמרת טעמייהו דרבנן: ח] היא כי פטרי: ט] י] יא] עי' בחדושין: יב] לידי מיתה חמורה אות ל' נמחק: יג] משום דאדם נאמן תיבת דאמרי נמחק: יד] לעולם טעמייהו דרבנן משום דאמרינן מיגו ובטומאה ישנה הוא דפליגי והכי קתני: טו] טז] עי' בחדושין: יז] דיבוריה. ס"י לאיי ה"נ: יח] בטומאתי אלא טבלתי תיבת אבל נמחק: יט] שנים ומכחישן א"ר מאיר ק"ו אם: כ] עי' בחדושין: כא] למקדש והוא אומר לא נטמאתי: כב] מזיד הייתי דבעי': כג] מזיד הואיל דביאת מקדש הויא שוגג: כד] נכנסתי פטור דאדם נאמן ע"י עצמו: כה] בטומאה שבביאת מקדש כגון היכא דאמרו לו נטמאת ונכנסת למקדש טמא והוא אמר ודאי נכנסתי אך לא נטמאתי: כו] עי' בחדושין: כז] מזיד טומאה ישנה נמי מתרץ דיבוריה אבל גבי לא נטמאתי בטומאה חדשה דליכא למימר לא נטמאתי שוגג לא מודו: כח] מידי ואהכי מודו ליה בחדשה: כט] לעולם בטומאה ישנה ואיכא: ל] הגוף ונתחייבת חטאת. ס"א קרבן טומאה. אות מ' נמחק: לא] בטומאה וכי הדר תיבת ואי נמחק: לב] בטומאה שטבלתי ולא קא מכוין: לג] תיבת לא נמחק: לד] להו ומנגיעה דליכא קרבן לא מכחיש להו ובאיסורא קמא קאי מיהא בטומאת מגע ומש"ה אין נאמן בטומא' הס"ד: לה] מקדש ס"א רק נגע בטהרות לא מודו ליה: לו] עי' בחדושין: לז] מזיד הייתי (תיבת אני נמחק) וכן פי' רש"י בפ"ק דב"מ: לח] כדאמרי' בפ' האיש מקדש גבי הבא ותיבת ההיא נמחק: לט] תיבות והביא לו ל"ש: מ] אתיבת והתם ואתיבת ליה נרשם קו: מא] אתיבת רשיעא נרשם עליו קו: מב] מהימן דאדרבה תיבת דאומר ל"ש: מג] עי' בחדושין: מד] היום כלומר שאמר לא אות ו' נמחק: מה] מזיד. גליון אלא דניחא למצוא נפקותא דומיא דמתניתין שאין תוספת בלשון. הרא"ש ז"ל: ולהך לישנא דאבעיא מתרץ דבריו היכא דמכחיש בפירוש לאו כל כמיניה. תוס' כת"י: מו] עי' בחדושין: מז] בחלבים ובביאת מקדש מודו תיבת ובעריות נמחק: מח] מטעם דמתרץ דיבוריה: מט] דאפילו לר' יהודה: נ] דר"ל לא אכלתי בטומאה לא: נא] דיבורא קמא תיבת מיגו נמחק:

מסורת הש"ס

א) ע' בכה"ז, ב) (מנחות נו) [קדושין סה:], ג) [לא נטמאתי שוגג אלא מזיד רש"ש], ד) ע' בכה"ז היטב, ה) [שייך לע"ב], ו) ע' בחילופי גירסאות עוד גי' בדבור זה, ז) [מכאן המשך הל"א], ח) דאימר, ט) [ע' היטב תוס' יבמות פז: ד"ה ר"מ וכו' וקל"ע],

הגהות הב"ח

(א) גמ' מיגו היא כי פטרי ליה רבנן: (ב) שם לעולם טעמייהו דרבנן: (ג) שם מהו דתימא לא אכלתי חלב: (ד) שם והתודה מודה בדבר חייב אינו מודה בדבר פטור: (ה) רש"י ד"ה טומאה חדשה וכו' וליכא למימר נמי מגו דאי בעי דלתריץ דיבוריה לא נטמאתי שוגג אלא מזיד נטמאתי ובאתי למקדש שפטור כדאמר לקמן והתודה מודה בדבר חייב שאינו מודה בדבר פטור דאי הוה אמר להו לא נכנסתי הוה מיתריץ דיבוריה לא וכו' וביאת מקדש הואי הס"ד ואח"כ מ"ה לעולם טעמייהו: (ו) ד"ה אי הכי דגבי וכו' למה לי הס"ד ואח"כ מ"ה לא אכלתי חלב: (ז) ד"ה אבל וכו' ותו לא מידי. נ"ב עיין זה בע"ז דף כ"ג ובהוריות דף ט' ע"ב ובכמה מקומות: (ח) ד"ה אמר רבינא וכו' לא עמדתי בטומאה לא קא מכחיש להו למיפטר מקרבן אלא מאכילה דאית בה קרבן: (ט) ד"ה ל"א מודים וכו' לא מודו ליה בטומאה ולא יגע בטהרות הס"ד ואח"כ מ"ה ובמאי עסקינן וכו' דאיכא קרבן איכא למימר הכי אבל בטומאה: (י) תוס' ד"ה או דילמא וכו' וא"כ לא מהימנא ליה במקום עדים מכח מגו דאמרינן וכו' גבי ההיא דהבא: (כ) בא"ד דנאמן הכא משום דמיתריץ: (ל) ד"ה ומודים וכו' דאפילו לרבי יהודה לא וכו':

רבינו גרשום

טומאת מקדש וקדשיו: יולדת ומצורע מביאין בדלות ועשירות דהכי אשכחן בהו. שמיעת קול וכו' מביא אף בדלי דלות. היינו עשירית האיפה דכתיב בהן. מצורע מביא בדלות: דאידך ברייתא לאו דוקא וההיא ברייתא המוגהת דוקא ואפילו הכי אמר לי ר' מצורע מביא בדלות דמביא ב' פרידין כשהוא עני תחת ב' כבשים. והנך שתי ציפרין חיות טהורות דקא מייתי נמי עשיר הנהו לאו לכפרה אתו אלא לגרום לו טהרה: יולדת מביאה אחת תחת אחת. בעניותה ומאי היא פרידה דעוף תחת כבש דבעשירותה מביאה כבש לעולה ובן יונה או תור לחטאת. ואם לא תמצא ידה די שה ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת. ומצורע מביא ב' פרידין תחת ב' כבשים שמביא בעשירותו אחד לעולה ואחד לחטאת וכבש אחד בלבד לאשם דמצורע מביא חטאת ועולה ואשם: שמיעת קול וכו' מביאין שני פרידין תחת כבשה אחת. כדכתיב בהו: מדאמר רחמנא איל אשם. מעילות בערכך כסף שקלים בשקל הקדש לאשם ואיל היינו בן שתי שנים מכלל דכבש בן שנה בסלע: ומדכתיב ביולדת תביא כבש בן שנתו דהיינו בסלע ובעניותה מביאה קינין ותנן בפרקין דלעיל א) עמדו קנין על שתי נשים בו ביום ברבעתים בחצי דינר היינו של אשה אחת ברובע דינר: ומדחס רחמנא עליה דדלות למיהוי חד מי"ו דעשירות. דרובע דינר דעמד בו קן אשה אחת (וכל קן דעלמא) זהו י"ו בסלע דסלע הוי ד' דינרין. הכי נמי חס רחמנא עליה דדלי דלות עשירית האיפה למיהוי חד מי"ו בדלות ברובע דינר: וכמה פרוטי יש ברובע דינר מ"ח. כיצד שש מעה כסף דינר ורובע דינר מעה וחצי ומעה ב' פונדיונין היינו מעה וחצי ג' פונדיונין ופונדיון ב' איסרין היינו רובע דינר ו' איסרין ופרוטה אחד משמונה באיסר נמצא ברובע דינר מ"ח פרוטות חד מי"ו בהן היינו ג' פרוטות דיש בהן ג' פעמים י"ו פרוטות ואמאי קתני מיכן את למד לעשירית האיפה בפרוטה ג' פרוטות הוי: תנא דקתני עשירית האיפה בפרוטה מיולדת יליף דמתיא בדלות פרידה אחת לעולה תחת כבש של סלע ופרידה אחת היינו חצי קן שקנו בחצי רובע דינר דהיינו חד מתלתין ותרין דסלע דכבש וקן דלות שלם הוי חד מי"ו בעשירות כדאמרן: אלא מחצי קן יליף מפרידה

א)[נלע"ל עמדו קנין בו ביום ברבעתים היינו של שתי נשים בחצי דינר של אשה אחת ברובע דינר]